

[Helge Sander]

til at stille nogle ganske andre krav, for at man kan få iværksættedydelse, for at det ikke skal være helt urimeligt over for det erhvervsliv, som fungerer udmærket, og som af gode grunde ikke kan tåle den konkurrence. Her taler vi selvfølgelig om de små og mellemstore virksomheder. Jeg tror ikke, at iværksættedydelsen er den store konkurrence til de store foretagender.

Erhvervslivet og lønmodtagere har selv bidraget til en bedre konkurrenceevne gennem meget fornuftige overenskomster, herom er der ikke tvivl, og det bør vi absolut kvittere for, men det ændrer ikke ved, at vi stadig væk har problemer på lønområdet.

Indslusningsløn vil vi gerne nævne endnu en gang, fordi vi føler, at det er vigtigt. Vi har i Danmark en lønspredning, der er alt for lille. Det indebærer, at det er vanskeligt for den del af arbejdsstyrken, som har de ringeste kvalifikationer, at fastholde beskæftigelsen, fordi den overenskomstmæssige løn er for høj i forhold til det, de pågældende mennesker kan producere. Vi håber, at det er noget, man ikke alene fra offentlig side, men også fra arbejdsmarkedets parter side vil se nærmere på.

Et andet vigtigt element, hvis vi skal nå frem til målet, er, at der bliver mere positivitet omkring deltid og i det hele taget fleksibilitet. Der er afgjort flere job til stede i det øjeblik, hvor der er en mere positiv indstilling til, at man vil acceptere deltidsjob.

Også mobiliteten såvel fagligt som geografisk er ganske afgørende, og alle disse ting synes jeg også er væsentlige at sige ikke blot i relation til den stigende ledighed, men også fordi jeg tror, at de forhold kunne være med til at skabe en forbedring f.eks. for de børnefamilier, som vi så tit taler om. Her kunne man lave en bedre kombination mellem arbejde og det at være hjemme.

Det offentlige kan gøre meget lidt for at stimulere beskæftigelsen gennem en forøgelse af den samlede efterspørgsel. Vi kan ikke bare ansætte ledige i den offentlige sektor. Det fører til øget skattetryk og modvirker den ønskede strukturændring i samfundsøkonomien fra offentlig til privat sektor. I øvrigt har vi ikke større tiltro til, at det vil kunne lade sig gøre at nedskære antallet af offentligt ansatte igen, når behovet for arbejdskraft i den private sektor igen stiger kraftigt.

I Venstre er vi ikke uimodtagelige for forslag, som vi under normale omstændigheder ikke føler vil være særlig relevante. Jeg tænker her på det eksempel, vi også har hørt i dag, nemlig at man kunne lave en ordning, hvor hjemmehjælperne fik assistance af unge ledige, der som »føl« kunne ledsage dem, som det er blevet nævnt i visse dagblade. Sådanne midlertidige foranstaltninger, som vi kan se et formål med her og nu, vil vi være positive over for.

Vi afviser heller ikke, at det kan være en god idé i den nuværende situation at fremrykke offentlige anlægsinvesteringer, så nogle af de projekter, der alligevel skal gennemføres, kan udføres, medens ressourcerne er til rådighed.

Forbedringer af infrastrukturen i bred forstand er blandt de bedste bidrag, den offentlige sektor overhovedet kan give til effektiviteten i den private sektor. Jeg kommer fra et område, hvor man taler meget om veje, og hvor man mærker, hvor stor betydning det har. Dette sammen med andre infrastrukturopgaver, jernbaner, telekommunikation osv., føler vi er ting, som vi må se positivt på, når det har dette overordnede mål.

I det hele taget vil jeg gerne sige, nu hvor vi igen berører disse offentlige anlægsinvesteringer, at jeg synes, det er områder, som vi i denne kreds har forsømt, nemlig ved at vi hvert eneste år har anvendt færre og færre midler til disse fremtidsrettede opgaver. Flere og flere penge bruges til overførselsindkomster, færre og færre til anlægsinvesteringer. I de sidste 10 år er de blevet reduceret fra 7 pct. til 5,3 pct. af bruttonationalproduktet.

Man kommer ikke uden om, at arbejdsmarkedets parter selv må påtage sig en væsentlig del af ansvaret for nedbringelsen af ledigheden. Mest ambitiøst ville det så afgjort være at gennemføre en total dagpengereform ved at privatisere arbejdsløshedsforsikringen. I Venstre lægger vi ikke skjul på, at vi synes, det mest naturlige ville være en 100 pct.s forsikringsordning, en ordning, hvor det er parterne selv, der både har ansvaret og styrer økonomien. Den ordning, som vi har i dag, hvor det er part 1 og 2, der laver aftalen, og part 3, der betaler den største del af gildet, føler vi ikke er særlig hensigtsmæssig.

Derfor ser vi meget gerne, hvis vi kunne få gennemført en gennemgribende reform på